

สาระ: ลูกๆ ที่แสนหวานนำความผูกพันยึดมั่นของลูกออกจากทุกสิ่งรวมทั้งร่างกายของลูก เพียงเมื่อลูกๆ ดวงวิญญาณกลับมาถึงสภาพที่อยู่เหนือบังกรรมแทนที่ที่ลูกจึงจะสามารถกลับบ้านได้

คำถาม: อะไรที่เป็นเหตุของความกลัวอย่างยิ่งในดวงวิญญาณและเหตุใดจึงมีความกลัวนั้น?

คำตอบ: ดวงวิญญาณมีความกลัวอย่างมากที่จะจากร่างของพวกเขานั่นได้เพิ่มความผูกพันต่อร่างกายของตน ถึงแม้ว่าดวงวิญญาณต้องการจากร่างของเขาเนื่องจากความทุกข์เขายังคงต้องมีการประกอบของการลงโทษสำหรับบาปของเขา ลูกๆ ไม่ได้มีความกลัวในยุคแห่งการบรรจบพบกัน ลูกนั้นมีความสุขที่ยิ่งใหญ่กว่าที่ลูกจะจากร่างเก่าของลูกและไปหาพ่อ

โอมซานติ ลูกๆ ที่สุดแสนหวานได้เคยมีการอธิบายแก่ลูกแล้วว่าก่อนอื่นใดเป็นความรู้และสิ่งที่สองเป็นบัคติ สิ่งนี้ถูกกำหนดไว้แล้วในละคร ไม่มีใครรู้ถึงตอนเริ่ม ตอนกลาง และตอนจบในละคร ลูกๆ รู้ว่าไม่มีความกลัวตายในยุคทอง พวกเขาเข้าใจว่าพวกเขาต้องละร่างของพวกเขามาและใช้อีกร่างหนึ่ง ไม่มีเรื่องของการมีประสบการณ์ของความทุกข์หรือการร้องไห้ ฯลฯ ที่นี้มีความกลัวตาย ดวงวิญญาณมีประสบการณ์ของความทุกข์ในการจากร่าง มีความกลัวเพราะดวงวิญญาณยังคงต้องใช้ชีวิตเกิดหนึ่งและมีประสบการณ์ของความทุกข์ เวลานั้นลูกอยู่ในยุคแห่งการบรรจบพบกันพ่อได้อธิบายแก่ลูกๆ แล้วว่าเวลานี้ลูกต้องกลับไป กลับไปที่ใด? บ้าน! นั่นคือบ้านของพระเจ้า ณ ที่นี้ไม่ได้เป็นบ้านของลูก สถานที่ซึ่งพระเจ้าและลูกๆ ดวงวิญญาณอาศัยอยู่เรียกว่าบ้าน ร่างกายนั้นไม่ได้คงอยู่ที่นั่น ผู้คนพูดว่าพวกเขาอาศัยอยู่ในบาร์ตาร์ดนั้นเป็นบ้านของพวกเขา ทำนองเดียวกันลูกพูดว่าพวกเรานั้นคือพวกเราดวงวิญญาณอาศัยอยู่ในบ้านของเรา ณ ที่นั่น นั่นเป็นบ้านของดวงวิญญาณนี้คือบ้านของมนุษย์ นั่นเรียกได้ว่าเป็นดินแดนแห่งการหลุดพ้น ผู้คนทำความเข้าใจพยายามเพื่อจะไปที่นั่นและพบปะกับพระเจ้า ควรจะเป็นความสุขอย่างใหญ่หลวงในการพบปะพระเจ้า ร่างกายเป็นของดวงวิญญาณและดวงวิญญาณได้พัฒนาความผูกพันยึดมั่นมากมายต่อร่างนั้น เหตุนี้เองที่เมื่อมีโรคภัยแม้เพียงเล็กน้อยดวงวิญญาณนั้นก็หวาดกลัวด้วยเช่นกันว่าพวกเขาจะต้องจากร่างของพวก เขามีความกลัวในหนทางของความไม่รู้ นี่เป็นเวลาของยุคแห่งการบรรจบพบกัน เมื่อลูกเข้าใจว่าเวลานี้ลูกกำลังจะกลับบ้านไปกับพ่อดังนั้นไม่มีเรื่องของความกลัว พ่อได้แสดงวิธีการที่ดีมากแก่ลูกแล้ว ดวงวิญญาณที่ไม่บริสุทธิ์ไม่สามารถมาหาพ่อในดินแดนแห่งการหลุดพ้น นั่นคือบ้านของดวงวิญญาณที่บริสุทธิ์นี้คือบ้านของมนุษย์ ร่างกายนี้ทำขึ้นมาจากวัตถุธาตุทั้งห้า วัตถุธาตุทั้งห้าดึงดูดลงมาให้อาศัยอยู่ที่นี้ วัตถุธาตุเหล่านี้ น้ำและอากาศธาตุ ฯลฯ ไม่ได้คงอยู่ที่นี่ (ในโลกดวงวิญญาณ) นี่คือการที่จะไต่ตรองมหาสมุทรแห่งความรู้ ดวงวิญญาณได้นำทรัพย์สินสมบัตินี้หรือร่างกายมาใช้เหตุนี้เองพวกเขาจึงพัฒนาความผูกพันยึดมั่นต่อร่างนั้น อย่างไรก็ตามในความเป็นจริงลูกๆ ดวงวิญญาณคือผู้อาศัยของสถานที่นั้น เวลานั้นลูกๆ ดวงวิญญาณกำลังทำความเข้าใจพยายามที่จะกลับบ้านอีกครั้งหนึ่ง เมื่อลูกๆ ดวงวิญญาณกลับมาบริสุทธิ์ลูกได้รับความสุขไม่มีเรื่องของความทุกข์ ในเวลานี้เป็นดินแดนของความทุกข์ดังนั้นวัตถุธาตุทั้งห้าเหล่านี้ดึงดูดลูกให้ลงมาเพื่อเล่นบทบาทของลูก แน่นอนที่ลูกต้องรับการคาจุนของวัตถุธาตุด้วยไม่เช่นนั้นการแสดงนี้ไม่สามารถดำเนินไป การแสดงนี้เป็นของความสุขและความทุกข์ เมื่อลูกนั้นมีความสุขลูกก็ไม่มีความผูกพันยึดมั่นต่อร่างกายที่เป็นวัตถุธาตุทั้งห้าของลูก ที่นั่นลูกอยู่อย่างบริสุทธิ์ลูกไม่มีความผูกพันยึดมั่นต่อร่างของลูก เวลานั้นลูกต้องละทิ้งความผูกพันยึดมั่นทั้งหมดต่อวัตถุธาตุทั้งห้าของลูกลูกจะกลับมาบริสุทธิ์และแล้วร่างกายของลูกก็จะถูกสร้างขึ้นด้วยพลังโยคะของลูก เหตุนี้เองมายาจะไม่อยู่ที่นั่นที่จะดึงดูดลูก ร่างกายของลูกจะถูกสร้างขึ้นด้วยพลังโยคะและเหตุนี้เอง จึงไม่มีความทุกข์ที่นั่น ละครนี้ถูกสร้างขึ้นในวิธีการที่แสนอัศจรรย์! เหล่านี้คือประเด็นที่ละเอียดอ่อนอย่างยิ่งที่ต้องเป็นที่เข้าใจ ผู้ที่ฉลาดมากและคงอยู่ในงานรับใช้ก็สามารถอธิบายได้อย่างชัดเจนมาก พ่อได้อธิบายแล้วว่า ด้วยการให้ทานทรัพย์สินสมบัติสิ่งนั้นจะไม่มีวันลดลงไป หากลูกเฝ้าแต่ให้ทานลูกจะเข้าถึงสิ่งเหล่านั้นด้วยไม่เช่นนั้นแล้วจะเป็นเรื่องยากที่จะเข้าถึง อย่าได้คิดว่าลูกสามารถเข้าถึงได้เพียงด้วยการเขียนลงไป ใช่ ลูกสามารถเขียนจดประเด็นและส่งประเด็นเหล่านั้นให้กับผู้อื่นเพื่อประโยชน์ของพวกเขานั้นเป็นประเด็นที่แยกออกไป ไม่เช่นนั้นแล้วจะไม่มีประโยชน์ใดแก่ลูก บ้างก็เพียงแต่จดสิ่งต่างๆ ลงไปและสูญเปล่ากระดาษ นี่ก็บางสิ่งด้วยเช่นกันที่ลูกต้องเข้าใจอยู่ภายใน: ฉันเขียนสิ่งนั้นลงไปแต่ฉันจะใช้สิ่งนั้นภายหลังได้อย่างไร? จะมีคุณประโยชน์ใดหากหลังจากที่เขียนลงไปลูกโยนทิ้ง? นี่ก็เป็นวิธีการที่ดวงวิญญาณนั้นหลอกลวงตนเองด้วย สิ่งต่างๆ เหล่านี้ต้องมีการเข้าถึง พ่อไม่ได้จดจำสิ่งใดที่ได้มีการเขียนลงไป พ่อเฝ้าแต่อธิบายทุกวัน ก่อนอื่นใดลูกต้องมีสายใยกับพ่อ เป็นเพียงด้วยการมีการจดจำระลึกถึงพ่อเท่านั้นที่ลูกๆ ดวงวิญญาณจะสามารถกลับมาบริสุทธิ์และแล้วเมื่อลูกไปที่นั่นลูกจะอยู่อย่างบริสุทธิ์ทั้งดวงวิญญาณและร่างกายอยู่อย่างบริสุทธิ์ที่นั่น หลังจากพลังนั้นจบลงพลังของวัตถุธาตุทั้งห้าก็จะดึงดูดดวงวิญญาณ เวลานั้นลูกๆ ดวงวิญญาณปรารถนาที่จะละทิ้งร่างกายของลูกและกลับบ้าน เวลานั้นลูกกำลังจะกลับมาบริสุทธิ์และลูกก็จะจากร่างอย่างง่ายตายเหมือนกับผึ้งออกจากเนย ลูกต้องขจัดความผูกพันยึด

มันของลูกออกจากทุกสิ่งรวมทั้งร่างกายของลูกเอง ลูก ๆ ดวงวิญญาณได้มาโดยที่ไม่มีร่างกายและลูกนั้นเคยบริสุทธิ์ ลูกไม่มีความผูกพันยึดมั่นใดต่อโลกนี้ ที่นั่นไม่มีใครร้องไห้เมื่อดวงวิญญาณจากร่าง ไม่มีความลำบากหรือโรคภัยใดๆ ไม่มีความผูกพันยึดมั่นใดต่อร่างกายราวกับว่าดวงวิญญาณได้เล่นบทบาทของพวกเขา เมื่อร่างกายของดวงวิญญาณแก่ลงเขาก็จากร่างนั้นแล้วใช้อีกร่างหนึ่งเพื่อเล่นบทบาทของเขา ไม่มีอาณาจักรของราวันที่นั่น ในเวลานี้มีความอยากปรารถนาที่จะไปหาพ่อ พ่อพูดว่า: จดจำพ่อ ความรู้ที่อยู่ในสติปัญญาของลูก พ่อพูดว่า: ลูกต้องกลับมาบริสุทธิ์และมาหาพ่อ เวลานี้ทุกคนนั้นไม่บริสุทธิ์เหตุนี้เองจึงมีความผูกพันยึดมั่นต่อหุ่นกระบอกของวัตถุธาตุทั้งห้าและไม่มีใครต้องการจากไป ไม่เช่นนั้นแล้วเหตุและผลก็พูดว่าหากเราจากร่างของเราและแล้วเราก็จะสามารถกลับไปหาพ่อ เวลานี้ลูกกำลังทำความเพียรพยายามที่จะกลับมาบริสุทธิ์และกลับไปหาพ่อ พ่อพูดว่า: ลูกเคยเป็นของพ่อ เวลานี้ลูก ๆ ดวงวิญญาณต้องจดจำพ่อและกลับมาบริสุทธิ์อีกครั้ง ที่นั่นจะไม่มี ความยากลำบากใดที่จะนำร่างใหม่มาใช้ที่ผู้คนเรียกหาหมอ ฯลฯ เพราะพวกเขามีความผูกพันยึดมั่นต่อร่างกาย ลูกควรมีความสุขที่เวลานี้ลูกกำลังจะกลับไปหา บาบ่า ลูกไม่ได้มีสายใยใด ๆ กับร่างกายของลูกอีกต่อไป ลูกนั้นได้รับร่างกายของลูกเพื่อที่จะเล่นบทบาทของลูก ที่นั่นทั้งดวงวิญญาณและร่างกายนั้นพลานามัยดีมาก ไม่มีร่องรอยของความทุกข์และดังนั้น ลูก ๆ ควรจะทำความเพียรพยายามอย่างมากมาย เวลานี้ลูกกำลังจะไปหา บาบ่า ดังนั้นเหตุใดลูกจึงไม่ควรที่จะละทิ้งร่างของลูกแล้วกลับไปเล่า? อย่างไรก็ตามจนกว่าลูกกลับมาบริสุทธิ์และไปถึงสภาพที่อยู่เหนือบ่วงกรรมของลูกด้วยการมีโยคะไม่เช่นนั้นลูกจะไม่สามารถกลับไปหาพ่อได้ มนุษย์ผู้ที่ปราศจากความรู้ไม่สามารถมีความคิดเช่นนั้น ลูก ๆ สามารถที่จะมีความคิดเช่นนั้นได้ เวลานี้ลูกต้องกลับไป **เริ่มแรก** ดวงวิญญาณมีพลัง พวกเขานั้นมีความสุข พวกเขาไม่ได้มีความกลัวใด ๆ ผู้คนทำพิธีแสดงบักดี ฯลฯ เพราะมีความทุกข์ที่นั่นแต่พวกเขาไม่รู้หนทางที่จะกลับบ้าน เพียงพ่อผู้เดียวเท่านั้นสามารถแสดงหนทางกลับไปที่นี่แก่ลูก ลูกมีความสุขที่ลูกกำลังจะกลับไปหาพ่อ พ่ออธิบายว่า ลูกมีความผูกพันยึดมั่นต่อร่างกายของลูกที่นี่และดังนั้นลูกต้องขจัดความผูกพันยึดมั่นนั้น ร่างกายนี้เป็นของวัตถุธาตุทั้งห้าทั้งหมดนี้คือมายา ทุกสิ่งที่ลูก ๆ ดวงวิญญาณเห็นด้วยดวงตาเหล่านั้นไม่มีสิ่งใดเลยนอกจากมายา ที่มีความทุกข์ในทุกสิ่ง มีสิ่งสกปรกมากมายอย่างยิ่ง ร่างในสวรรค์นั้นชั้นหนึ่งและลูกก็จะมีพระราชวังชั้นหนึ่งด้วย ไม่มีเรื่องของความทุกข์ การแสดงนี้ลูกกำหนดไว้แล้วประเด็นเหล่านี้ควรจะเข้าไปสู่ความคิดของลูก พ่อพูดว่า: หากพวกเขาไม่เข้าใจสิ่งใดและบอกพวกเขา: อย่างน้อยที่สุดจดจำพ่อเพื่อที่บาปของลูกจะสามารถได้รับการปลดปล่อยและลูกจะสามารถไปสู่สวรรค์ ลูกคือดวงวิญญาณ ลูกได้รับทางที่ยาวของร่างกายนั้นภายหลังดังนั้นเหตุใดเราจึงได้ติด**กับ**ในนั้นเล่า? พ่ออธิบาย: สิ่งนี้เรียกได้ว่าเป็นอาณาจักรของราวัน ในอาณาจักรของราวันไม่มีสิ่งใดเลยนอกจากความทุกข์ ไม่มีเรื่องของความทุกข์ในยุคทองดังนั้นเป็นเพราะเราได้อยู่อย่างอ่อนแอที่เวลานี้เรากำลังรับพลังจากพ่อ สำนึกที่เป็นร่างทำให้ลูกอ่อนแออย่างสมบูรณ์ พ่อพูดว่า: ละครที่ถูกกำหนดไว้แล้วนี้ไม่มีวันจบสิ้น ไม่มีเรื่องของ การหลุดพ้นเป็นนิรันดร์ ฯลฯ ละครนี้ถูกกำหนดไว้แล้ว ได้เคยมีคำกล่าวว่า: เหตุใดจึงวิตกกังวลเกี่ยวกับสิ่งซึ่งถูกกำหนดไว้แล้วให้เกิดขึ้น? ไม่ว่าอะไรก็ตามที่ผ่านไปแล้วจะเกิดขึ้นอีกครั้งหนึ่ง ไม่มีเรื่องของ การวิตกกังวล ไม่มีสิ่งใดเลวร้ายเกิดขึ้นในยุคทอง ที่มีความกังวล พ่อพูดว่า: นี่เป็นละคร พ่อได้แสดงวิธีการกลับไปหาท่านแก่ลูกแล้วลูกจะมาหาพ่อในวิธีนี้ เป็นสิ่งที่ง่ายตายเหมือนกับการดึงผมออกจากเนย ลูก ๆ ดวงวิญญาณเพียงแต่ต้องจดจำพ่อและกลับมาบริสุทธิ์ ไม่มีวิธีการอื่นใดที่จะกลับมาบริสุทธิ์ เวลานี้ลูกเข้าใจว่าลูกกำลังนั่งในอาณาจักรของราวัน ที่นั่นเป็นอาณาจักรของพระเจ้า การแสดงนี้เกี่ยวกับอาณาจักรของพระเจ้าและอาณาจักรของปีศาจ ไม่มีใครเข้าใจว่าพระเจ้ามาอย่างไรและทำการสร้าง พ่อเรียกว่าเป็นมหาสมุทรแห่งความรู้ เพียงท่านเท่านั้นที่สามารถมาและอธิบายทุกสิ่ง เวลานี้ลูกเข้าใจทั้งความรู้ภายหลังลูกจะลิ้มความรู้ทั้งหมดนี้ ลูกจะแม้กระทั่งลิ้มว่า ลูกนั้นได้รับสถานภาพของลูกด้วยการศึกษาน้อย่างไร เมื่อลูกไปสู่สวรรค์ความรู้ทั้งหมดนี้จะหายไป ลูกจะไม่รู้ว่าพระเจ้าทำให้ลูกกลายเป็นผู้ที่มั่งคั่งสองชั้นได้อย่างไร หากผู้ที่ไม่รู้สิ่งใดผู้อื่นที่ศึกษาคัมภีร์จะรู้สิ่งใดได้อย่างไร? ความรู้นี้จะไม่แม้กระทั่งสัมผัสพวกเขา ลูกมาที่นี่และรับฟังและเหตุนี้เองลูกจึงสัมผัสในทันทีทันใด ทั้งหมดนี้แฝงตัว พ่อพูดกับลูกแต่มีสิ่งใดที่ปรากฏให้เห็นไหม? เป็นสิ่งที่เข้าใจได้ ลูกเคยเห็นดวงวิญญาณไหม? เป็นสิ่งที่เข้าใจได้ว่าดวงวิญญาณนั้นคงอยู่ เป็นไปได้ที่จะมองเห็นดวงวิญญาณด้วยเทหนิมิต พ่อพูดว่า: ถึงอย่างไรลูกจะเข้าใจอะไรด้วยการเห็นสิ่งนั้น? ดวงวิญญาณเป็นเพียงจุดเล็ก ๆ มีดวงวิญญาณนับไม่ถ้วน ลูกจะได้นิมิตของ 10 ถึง 20 ดวงวิญญาณ ไม่เข้าใจเพียงด้วยการเห็นดวงวิญญาณเดียว หลายต่อหลายคนได้นิมิต พวกเขาจะเข้าใจได้อย่างไรว่าพวกเขานั้นกำลังมองดูดวงวิญญาณหรือดวงวิญญาณสูงสุด? ความแตกต่างนั้นจะไม่ใช่ที่เข้าใจ ขณะที่กำลังนั่งลูกอาจจะเห็นดวงวิญญาณเล็ก ๆ แต่ลูกไม่สามารถรู้ว่าเป็นดวงวิญญาณหรือดวงวิญญาณสูงสุด เวลานี้ลูกเข้าใจว่ามีพลังอย่างใหญ่โตมากในดวงวิญญาณที่สดแสนเล็ก ในขณะที่ดวงวิญญาณนั้นเป็นนายเขาละร่างหนึ่งแล้วเข้าไปในอีกร่างหนึ่งเพื่อเล่นบทบาทของเขา นี่คือการอัศจรรย์ของธรรมชาติ หากร่างของใครบางคนนั้นล้มป่วยหรือเขานั้นล้มละลายเขาก็รู้สึกว่าเป็นการ

ดีกว่าที่เขาจะจากร่าง ที่หากดวงวิญญาณนั้นจากร่างของเขาเขาก็จะได้รับการปลดปล่อยจากความทุกข์ อย่างไรก็ตาม ภาระของบาปซึ่งอยู่บนศีรษะของเขาจะถูกขจัดทิ้งไปได้อย่างไร? ลูกต้องทำความเพียรพยายามที่จะได้รับการปลดปล่อยจากบาปของลูกด้วยการจดจำระลึกถึง บาปที่ใหญ่ใหญ่นั้นได้มีการทำขึ้นเนื่องจากราวินและพ่อได้แสดงวิธีการที่จะได้รับการปลดปล่อยจากสิ่งนั้นแก่ลูกแล้ว ท่านเพียงแค่พูดว่า: เจ้าแต่จดจำพ่อ ลูกควรจะจากร่างในการจดจำระลึกถึงและบาปทั้งหลายของลูกจะจบสิ้น การอยู่ในการจดจำระลึกถึงไม่ยากเหมือนกับการไปบ้านป่าของลูก! เมื่อลูกพยายามจดจำพ่อมายาก็สร้างความทุกข์ระทมแก่ลูกอย่างมาก **มายา**ทำให้ลูกลืมพ่อแล้วแล้วแล้ว บาบอบอกประสบการณ์ของท่านแก่ลูก: พ่อพยายามอย่างหนักมากแต่มายาก็ยังคงนำอุปสรรคมาไว้ในหนทางของการจดจำระลึกถึงของพ่อ ถึงแม้ว่าเราทั้งสองนั้นอยู่ด้วยกัน แม้ว่าเราอยู่ด้วยกันพ่อก็ลืมท่านแล้วแล้วแล้ว เป็นเรื่องยากมาก ครั้งแล้วครั้งเล่าที่ใครบางคนหรือบางสิ่งอื่นนั้นถูกจดจำ ลูกทำความเพียรพยายามที่ดีมาก บ้างก็บอกเรื่องยาว พวกเขาเขียนชาร์ตเป็นเวลา 10-15 วันแล้วก็ทิ้งไว้ ลูกต้องระมัดระวังอย่างยิ่งเกี่ยวกับสิ่งนั้น เป็นที่เข้าใจได้เมื่อลูกทั้งหมดได้กลับมาบริสุทธิ์และไปถึงสภาพที่อยู่เหนือบ่วงกรรมของลูกลูกจะชนะ นี่คือลอร์ดเตอร์ของพระเจ้า การจดจำบาบาเรียกว่าเป็นเส้นด้ายของการจดจำระลึกถึง เป็นเรื่องของการใช้สติปัญญาของลูกที่จะเข้าใจ บ้างก็พูดว่าพวกเขาจดจำบาบาแต่บาบาพูดว่า: ลูกไม่รู้แม้กระทั่งวิธีการจดจำพ่อ! มีความแตกต่างในระดับของสถานภาพ อาณาจักรนั้นสร้างขึ้นมาอย่างไร? ลูกเคยปกครองอาณาจักรมาแล้วหลายต่อหลายครั้งและสูญสิ้นไปอีกครั้งหนึ่ง บาบามาและสอนลูกทุก 5000 ปีและแล้วในอาณาจักรของราวินลูกก็ตกลงไปสู่หนทางบาป ผู้ที่เคยเป็นเทพได้เคยตกลงไปสู่หนทางบาปดังนั้นพ่อก็อธิบายประเด็นที่ลึกล้ำมากมายถึงวิธีการจดจำพ่อ เป็นสิ่งที่ยากมาก ลูกจะจากร่างไปหาพ่อเพียงเมื่อลูกตระหนักถึงจักพ่อเท่านั้นที่บาปของลูกจะได้รับการปลดปล่อยด้วยพลังโยคะ สิ่งนั้นจะสามารถเกิดขึ้นได้ในตอนสุดท้ายเท่านั้น ไม่มีใครกลับไปในเวลาสั้น ไม่ว่าพวกเขาอาจจะทำอะไรอยู่ก็ตาม เพียงพ่อเท่านั้นที่มาและสอนโยคะที่ถูกต้องแม่นยำแก่ลูกและแล้วพลังโยคะนั้นจะคงอยู่ถึงครึ่งหนึ่งของวงจร ที่นั่นลูกมีประสบการณ์ของความทุกข์ที่ไม่มีขีดจำกัด ผู้คนทำสิ่งต่างๆ ทุกรูปแบบในหนทางของบักติ บักติไม่ได้คงอยู่**หลังจาก**พ่ามาและให้ความรู้ กลางวันนั้นรุ่งอรุณด้วยความรู้และแล้วก็ไม่มี ความยากลำบากใดอีกต่อไป บักติคือกลางคืนเวลาของการเร่ร่อน ที่นั่นไม่มีเรื่องของความทุกข์ ประเด็นเหล่านี้ทั้งหมดจะอยู่ในสติปัญญาของต้นอ่อนผู้ที่เปี่ยมของที่นี่ เหล่านี้เป็นประเด็นที่ละเอียดอ่อนมาก ความรู้นั้นน่าอัศจรรย์และไม่สามารถอธิบายได้โดยผู้ใดนอกจากพ่อ มีผู้คนน้อยนิดมากที่เข้าใจ สิ่งนี้ถูกกำหนดไว้แล้วในละครด้วยไม่สามารถจะมีความแตกต่างใดๆ ได้ ผู้คนคิดว่า: จะมีอะไรที่พระเจ้าทำไม่ได้? อย่างไรก็ตามพระเจ้ามาเพียงครั้งเดียวเท่านั้น ท่านมาและชี้หนทางสู่สวรรค์ เวลานั้นสติปัญญาของลูกๆ ได้กลับมากว้างไกลอย่างยิ่ง เราทั้งสองนั้นอยู่ด้วยกัน เมื่อผู้นี้(บราห์มา) มองดูใครบางคนเขาก็มีสำนึกของการให้ทานความสงบแก่ดวงวิญญาณนั้น ใครบางคนสามารถเข้าใจได้จากการเห็นพวกเขาว่าพวกเขาเป็นของวงศ์สกุลของเราหรือไม่ งานของลูกๆ ที่มีค่าต้องงานรับใช้คือการจับชีพจรของเขา พวกเขาจะอยู่อย่างนิ่งเงียบหากพวกเขาเป็นของวงศ์สกุลของลูก อัจชะ

ถึงลูกๆ ที่สุดแสนหวาน ผู้เป็นที่รักยิ่ง ที่จากหายไปนาน เวลานี้ได้พบพานอีกครั้ง รัก ระลึกถึง และสวัสดีตอนเช้า จากแม่ พ่อ บัณฑิตา พ่อทางจิตพูดนมัสตกับลูกๆ ทางจิต

สาระสำหรับการสร้างสมเพื่อการเป็นตัวของความรู้ คุณธรรม และการจดจำระลึกถึง:

1. ในการที่จะกลับมาบริสุทธิ์และกลับบ้านกับพ่ออย่าได้มีความผูกพันยึดมั่นต่อหุ่นกระบอกของวัตถุใดๆ ทั้งห้า ขจัดความกลัวทั้งหมดของการจากร่าง
2. อยู่อย่างใส่ใจอย่างยิ่งและเพิ่มชาร์ตของการจาริกแสวงบุญแห่งการทรงจำระลึกถึงของลูก ชำระล้างดวงวิญญาณด้วยพลังโยคะ กลับมามีสภาพที่อยู่เหนือบ่วงกรรมและถูกลอร์ดเตอร์ของพระเจ้านี้

พร: ขอให้ลูกได้รับความสุข พลัง และพรจากทุกคนโดยการทำงานรับใช้เช่นดวงวิญญาณบุญ ผลของงานรับใช้ทันทีทันใดและในทางปฏิบัติคือความสุขและพลัง ทำให้ดวงวิญญาณมีสิทธิ์ต่อมรดกของพ่อโดยการทำงานรับใช้ของลูกคือการทำบุญ ผู้ที่ทำบุญจะได้รับพรอย่างแน่นอน ความคิดที่บริสุทธิ์ของความสุขที่ถูกสร้างในหัวใจของดวงวิญญาณทั้งหมดกลายเป็นพรและพวกเขาจะสะสมสำหรับอนาคตของลูก ดังนั้นคิดว่าตนเองเป็นเป็นผู้รับใช้ อย่างสม่ำเสมอและเฝ้าแต่ได้รับความสุขและพลังอย่างสม่ำเสมอเป็นเช่นผลของงานรับใช้ที่ไม่สูญสลาย

คติพจน์: ขจัดจากของอุปสรรคด้วยพลังของความคิดและคำพูดและลูกจะสามารถเห็นจากที่ให้คุณประโยชน์ที่ซ่อนอยู่

*** โอม ชานติ***